

SHERLOCK HOLMES

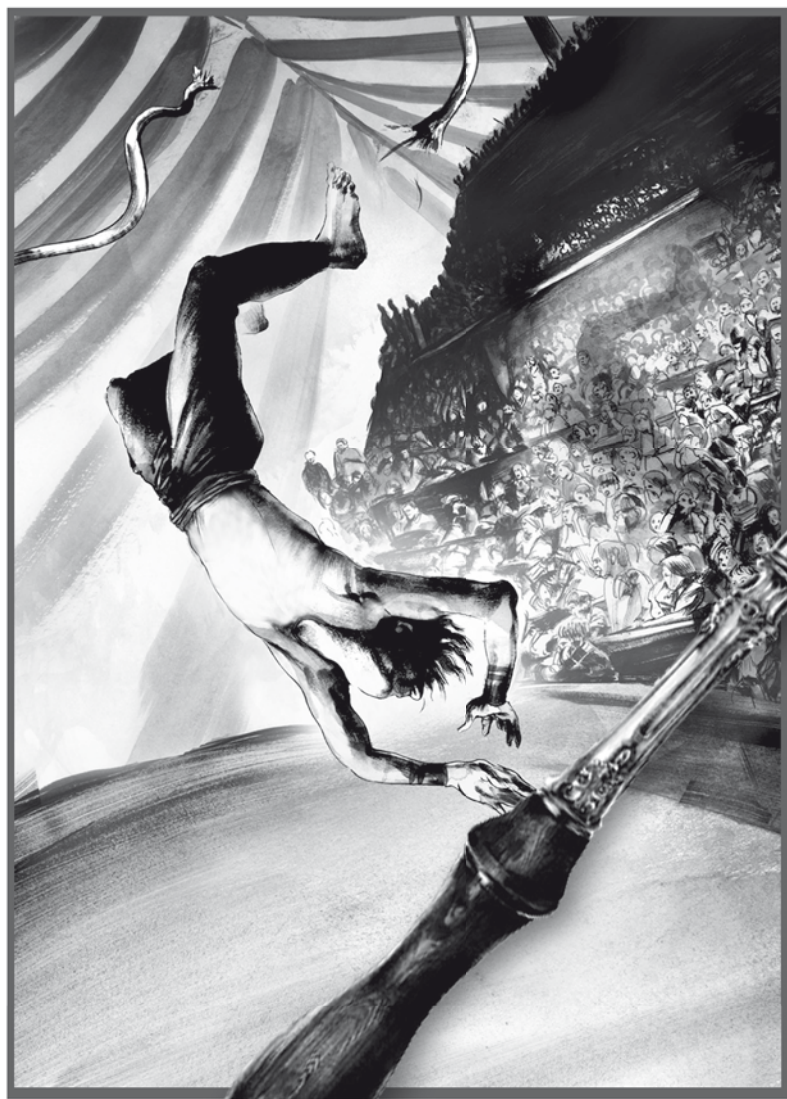
ÉS A

BAKER STREETI VAGÁNYOK

A csodálatos Zalinda
fivérek esete

TRACY MACK & MICHAEL CITRIN

SHERLOCK HOLMES és a BAKER STREETI VAGÁNYOK

A csodálatos Zalinda fivérek esete

1. számú esetnapló

Második, javított kiadás

Írta: Tracy Mack és Michael Citrin

Illusztrálta Greg Ruth

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

Martin Citrinnek,
amiért megismertetett
a Mesterrel és módszereivel
és Ruby Citrinnek,
amiért rejtéllyel
és kalanddal tölt meg
minden egyes napot

„Sherlock Holmes a becses nevem.

*Az én dolgom az, hogy mindent tudjak,
amit mások nem tudnak.”*

(A kék karbunkulus)

TARTALOM

ELŐSZÓ

Amelyből lebilincselően érdekes dolgokat tudhatsz meg • 13

ELSŐ FEJEZET

Három borzalmas haláleset • 17

MÁSODIK FEJEZET

Egy tekintélyes látogató Sherlock Holmes segítségét kéri • 22

HARMADIK FEJEZET

Lakoma a Kastélyban • 32

NEGYEDIK FEJEZET

Haditanács a Baker Street 221. B-ben • 45

ÖTÖDIK FEJEZET

A Vagányok megérkeznek a Grand Barboza Cirkuszba • 52

HATODIK FEJEZET

Amelyben a Vagányok kikérdezik a cirkuszi mutatványosokat • 56

HETEDIK FEJEZET

Wiggins megtalálja a gyilkos fegyvert • 65

NYOLCADIK FEJEZET

Holmes feltárja a bűntény részleteit • 78

KILENCEDIK FEJEZET

A Vagányok megismerkednek Pilarral • 85

TIZEDIK FEJEZET

Amelyben Pilar összetűzésbe kerül Karlovval, a késdobálóval • 90

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Ozzie kérdőre vonja Indigó Jonest • 108

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Pilar megmutatja a képességeit • 116

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Vagányok visszatérnek a Baker Streetre • 123

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Stuart Krónika • 131

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ozzie az írnokirodában • 138

TIZENHATODIK FEJEZET

Elliot műtétet hajt végre • 147

TIZENHETEDIK FEJEZET

Pilar ismét felbukkan • 155

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Vagányok megérkeznek a rakpartra • 160

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Lesben állás a rakparton • 167

HUSZADIK FEJEZET

Feltűnik egy idegen • 173

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A rajtaütések • 179

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Holmes és a Vagányok jelentést tesznek a Scotland Yardon • 185

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Útban hazafelé • 191

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Egy ismeretlen megbízást ad az írnokirodának • 195

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Wiggins és Pilar látogatást tesz Holmesnál • 201

HUSZONHATODIK FEJEZET

Holmes és a Vagányok megmentik Ozzie-t • 207

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Ozzie elmondja, mi történt vele • 213

TÉNYEK ÉS PRAKTIKÁK LEENDŐ DETEKTÍVEK SZÁMÁRA • 221

SZEREPLŐK • 223

A KÖVETKEZTETÉS MŰVÉSZE

Sherlock Holmes munkában • 226

A REJTŐZKÖDÉS MŰVÉSZE

A kalap • 230

VIKTORIÁNUS KORI HINTÓK, FOGATOK ÉS SZEKEREK

Avagy hogyan közlekedtek a detektívek és a többi városlakó • 232

Köszönetnyilvánítás • 235

AZ IDEGEN SZAVAK ÉS NEVEK KIEJTÉSE • 237

Nagyra becsült

Olvasó!

Azt hallottam, hogy a gyerekek (és sok felnőtt, még az okosakat is beleértve) nem szeretik az előszavakat, mert unalmasnak és felesleges időpocsékolásnak tartják őket. De biztosíthatlak, hogy én nem szoktam semmiségekről fecsegni. Ezért kérlek, engedd meg, hogy beavassalak néhány részletbe arról a világról, amelybe hamarosan belépsz.

ELŐSZÓ

Amelyből lebilincselően érdekes
dolgokat tudhatsz meg

Először is utazzunk vissza képzeletben a viktoriánus kori Anglia utolsó éveibe. Ezt a korszakot a hagyomány és a változás, az iparosodás és az új ötletek jellemezték. A birodalom történelmének utolsó fejezetéhez érkezett. De mielőtt elkönyvelnéd magadban, hogy ez is csak egy újabb unalmas történelemlecke, és szemedet forgatva becsapnád a könyvet, olvass egy kicsit tovább. Mert olyan kalandokat fogok megosztani veled, melyeket soha nem írtak le korábban, és a kor legnagyobb elméjével állnak kapcsolatban.

Ha még nem hallottál a világ legkiválóbb magádetektívjéről, Sherlock Holmesról, akkor bizonyára egy lakatlan szigeten töltötted eddigi életedet, vagy farkasok között nőttél fel a vadonban. Minden idők legzseniálisabb és legünnepelebb nyomozójáról, a modern bűnüldözés példaképéről beszélek.

Sherlock Holmesról már sok mindent leírtak. Ami azt illeti, ötvenhat elbeszélés és négy regény foglalkozik részletesen a kalandjaival. Ezeket Dr. John Watson, Holmes barátja és életrajzírója jegyezte fel az

utókor számára. Watson történetei kétségkívül szórakoztatóak, de nem egészen pontosak. Rosszindulatra vallana, ha a következtetlenségeket és a különös tévedéseket mind Watson számlájára írnám, aki alapjában véve jó szándékú ember volt, és valószínűleg azt hitte, hű beszámolót készített barátja kalandjairól. Ám a történeteiben van egy hiányosság, amely súlyos igazságtalansághoz vezetett.

Bárki, aki tud egy keveset Holmesról, tisztában van vele, hogy nem dolgozott egyedül. Lelkes és hű utcagyerekek egy csapata is része volt bűnfelderítő szervezetének. A csapat a Baker Streeti Vagányok nevet viselte. Ezek a gyerekek számtalan ügyben segédkeztek Holmesnak, és felbecsülhetetlen szolgálatokat tettek neki nyomozásai során. Watson történetei közül azonban mindössze alig néhányban esik szó a Vagányokról.

Sohasem fogjuk megtudni, vajon Watsonnak az volt-e a szándéka, hogy kizárólag Holmesnak (és következésképpen önmagának) tulajdonítson minden dicsőséget. De attól függetlenül, hogy mit gondolunk a mulasztása mögött húzódó okokról, el kell ismernünk, hogy igazán gyalázatos hiányosságról van szó. A történelem gyakran szorul helyesbítésre, és most itt az idő, hogy a Baker Streeti Vagányok végre elnyerjék az őket megillető helyet.

Kíváncsi vagy ezekre az ügyes utcadetektívekre? A bandavezérek: az éles elméjű Ozzie és Wiggins, aki talpraesettséggel a legelvetemültebb bűnözők eszén is túljár. A bandatagok: Rohan, a szelíd óriás, Elliot, a csibész, Alfie, a kiskölyök és mások. Szeretnéd

megismerni őket? Egyetértesz abban, hogy eljött az idő, hogy te és a világon mindenki megtudja az igazságot?

Bizonyára igen.

Most talán azt kérdezed magadtól, ki vagyok én, hogy ilyen kijelentéseket teszek és ekkora felelősséget vállalok magamra. Legyen elég annyi, hogy jól ismerem az eseményeket, és most elmondom az igazságot mindazoknak, akik hajlandók meghallani.

De nem pazarolom tovább az idődet. Elmesélem a történetet, és majd eldöntöd te magad.

Mielőtt továbblapozol, figyelmeztetnem kell téged, hogy a világ, ahová belépni készülsz, teli van veszéllyel, kapzsisággal, halállal, meg tévesztéssel, és olyan gonoszsággal, amelynek ereje hatalmasabb a vilálménál. Ez a történet nem való a nyúl szívűeknek, sem a gyenge idegzetűeknek. De bízom benne, hogy te elég bátor vagy, és nem fordulsz vissza.

Olvasd hát tovább és jól nyisd ki a szemed! Ki tudja, talán még arra is rájöhetsz, ki vagyok én. Hiszen, ahogy Sherlock Holmes mondta: „A világ teli van nyilvánvaló dolgokkal, amelyeket soha senki nem vesz észre.”

Névtelen üdvözléttel

London, Anglia

ELSŐ FEJEZET

Három borzalmas haláleset

Hölgyeim és uraim, ifjak és leányok, most szédítő magasságokba repítjük önöket. Tekintsék meg minden idők legmerészebb mutatványát húsz lábbal a föld felett...!

Avalon Barboza, a Grand Barboza Cirkusz igazgatója büszkén állt a porond közepén. Ő és mutatványosai az elmúlt hét hónap során keresztül-kasul bejárták Angliát, és most a londoni St. John's Woodban léptek fel. 1889 szeptembere volt, bágyadt eső dobolt a hatalmas cirkuszsátor tetején, és a benzinlámpások fénye hunyorgott a csípős őszi estében.

Barboza arany flitterekkel borított, fehér állógalléros, vászonmandzsettás, fekete bársonyzubbonyt viselt, valamint krémszínű térdnadrágot és fekete, magasszárú csizmát. Felemelte bronzpalcáját és a sátoertő alatt kifeszített kötélre mutatott. Strucctollakkal díszített, fekete bársonykalapja alól tökéletes ívben kunkorodtak elő hosszú, szőke hajának sütővassal göndörített tincsei és kackiás bajusza. Ajkáról kelet-európaias ízzel pergette a szavakat.

– ...Sátorunk zenitje, mint egy fenséges hajó főárboca, oly magasságba tör, ahová ember természet szerint nem merészkedik. Képzeljék el, hogy önök állnak odafenn, és végig kell menniük egy puszta kötélén!

Miközben Barboza beszélt, két férfi pókhoz méltó gyorsasággal felkúszott a porond közepén álló póznára. Valamivel odébb egy másik férfi is fűrgén felmászott egy harmadik póznára. Amikor elérték az oszlopok tetejét, megálltak egy keskeny bakon. Fehér, flitteres kezeslábast viseltek, mely szorosan rásimult izmos alakjukra, emiatt odalentről úgy festettek, mint a hómajmok.

– Az embert nem ilyen magasságokra teremtették. Ezek a különleges férfiak azonban inkább levegőből vették, mint porból – folytatta Barboza. – Dacolnak a gravitációval. Sőt, elméjükben semmilyen félelem nem verhet tanyát. Önök most szemtanúi lehetnek páratlan merészségüknek. Hölgyeim és uraim, tekintsék meg a világhírű, csodálatos Zalinda fivérek előadását!

Taps futott végig a sátron, miközben Wolfgang Zalinda, kezében hosszú rudat egyensúlyozva, a kötéltre lépett. **M**agabiztos léptekkel, könnyedén elsétált a kötel közepéig. Ekkor lábfejét spiccebe feszítette, akár egy táncos, előrecsúsztatta jobb lábát és bal térdével megérintette a kötelet, majd ismét felállt.

A közönségnek elállt a lélegzete. Taps harsant fel.

A nézőtér egyik félreeső részéből egy sötét alak különös érdeklődéssel figyelte a mutatványt. Fel-alá járkált, miközben kopasz fejét

simogatta és dühösen csikorgatta a fogát. Barboza szavai törként jártak át a szívét. – A gögösök végül mindig pórul járnak – suttogetta maga elé és kiköpött.

Ezalatt Wilhelm és Werner Zalinda lépett a kötél két ellentétes végére. Wilhelm egy széket tartott a kezében, melyet a bak fölött elhelyezett állványról akasztott le.

– Hölgyeim és uraim, nem két, nem három, hanem négy ember a kötélen! Azaz... nem kettő, hanem három! – kiáltotta Barboza.

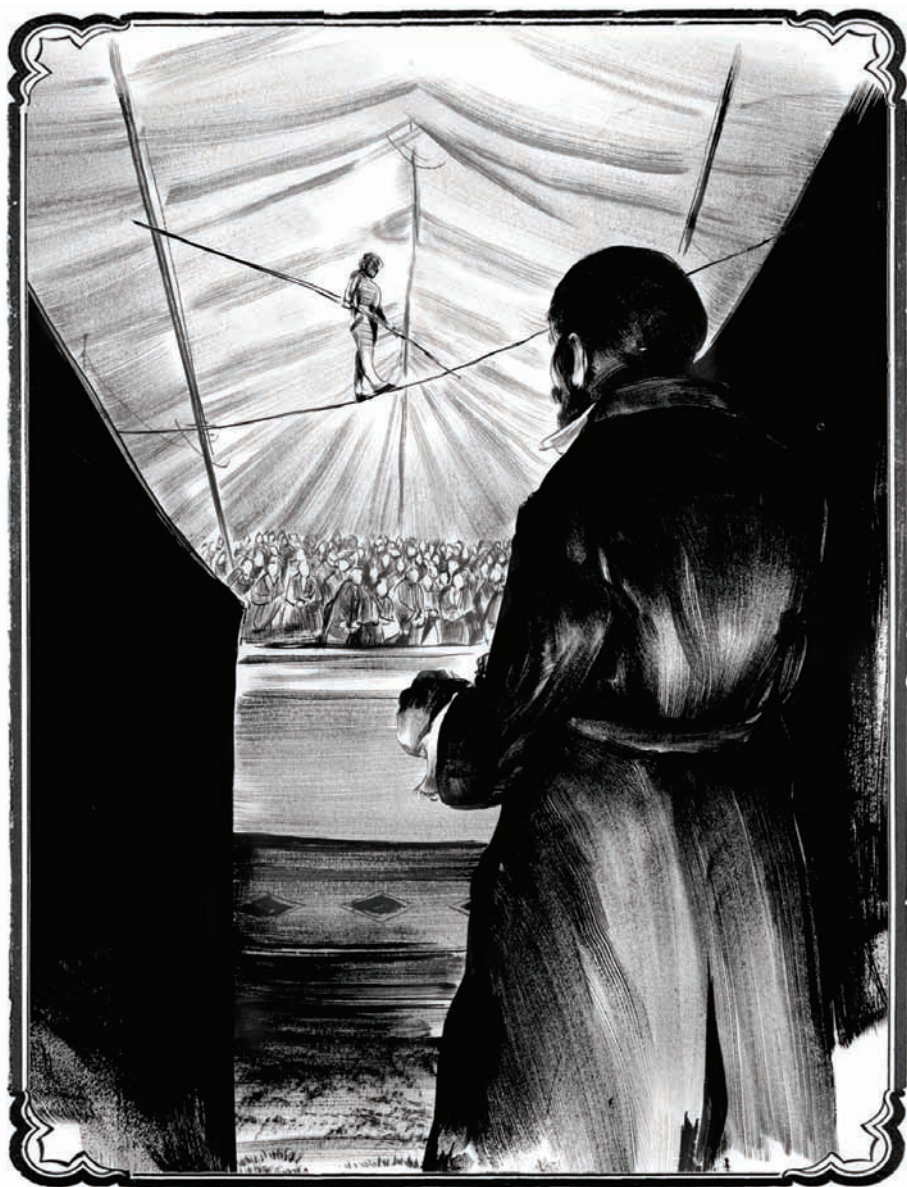
Wilhelm és Werner egyszerre értek a kötél közepéhez. Wilhelm felhúzódkodott Wolfgangra, és guggoló helyzetben elhelyezkedett a vállain. Ezután megfordult a tengelye körül és felállt. A két testvér most élő tornyot alkotva ugyanabba az irányba nézett.

A tömeg felzúgott és hangosan tapsolt.

Ekkor a testvérek mögött álló Werner odanyújtotta a széket Wilhelmnek, aki a szék hátsó lábait megtámasztotta a vállain, majd erősen megmarkolta a két első lábát. Werner Wolfgang hátáról felkapaszkodott Wilhelmre, és a szék lábai közé lépve felállt a fiú vállára. Karjait a magasba emelte, majd tenyerét a szék támlájára helyezve átlendült rajta és ülő helyzetben elhelyezkedett a széken. Karjait kitérte, mintha szárnyak lennének, és összezárt lábait könnyedén kinyújtotta maga előtt.

A tömeg felbolydult. Még csak fél nyolcra járt az idő, de a Zalinda fivérek máris kivívták maguknak az est sztárjai címet.

Egy függöny mögül egy másik fekete ruhás alak figyelte átkozódva a testvéreket. A kabátja zsebéből előhúzott egy kis üveget,

*A nézőtér egyik félreeső részéből egy sötét alak különös érdeklődéssel
figyelte a mutatványt.*

és hátrahajtott fejjel meghúzta. Elnyomott egy komor nevetést. – Halál mindannyiótokra! – morogta maga elé, miközben a légtornászokat nézte.

Odakint feltámadt a szél és megremegtette a lámpások fényét. Ebben a pillanatban, mintha csak a férfi szavai válnának valóra, a Zalinda fivérek magabiztossága megingott. Úgy tűnt, a kötél alig észrevehetően megereszkedett alattuk.

Werner visszalendült Wilhelm vállára, amitől a szék hátrabukfencezett. Úgy zuhant lefelé, mint valami pörgő játékszer, mígnem darabokra zúzódott a földön.

A nézőtéren ideges zúgás futott végig, aztán egy fülsértő reccsenés vágott végig a sátron.

A testvérek még akkor is egymás vállán álltak, amikor a kötél elpatant alattuk. Egyszerre dőltek előre, majd egymástól elválva gyorsan és hangtalanul zuhanni kezdtek. Annyira megszokták, hogy egymáshoz időzítsék a mozdulataikat, hogy esés közben a végtagjaik a többiekével összhangban csapkodtak és hadonásztak, amitől úgy festettek, mint három repülés közben meglőtt vadkacsa. Egyszerre csapódtak a porondhoz. A fűrészpont három torz *M* alakban vörösre festette a vér.

A nézőtér egyik hátsó sorában egy elegánsan öltözött idegen felállt, és sétatbotját hanyagul meglendítve elhagyta a sátrat.

MÁSODIK FEJEZET

Egy tekintélyes látogató Sherlock Holmes
segítségét kéri

London előkelő West End negyedében, kicsivel délre attól a helytől, ahol a cirkusz felütötte sátrát, körülbelül tizenkét órával a tragédia után, egy keménykötésű, kerek képű fiú, aki a Wiggins névre hallgatott, büszkén megállt a Baker Streeten és magas, hamis hangon énekelni kezdett:

*Jöjj, pajtás, a királynőre igyál velem,
Korsóm másodszor a békére emelem,
Harmadszor koccintsunk a népünk javára,
Hogy kerüljön hurok a bűnös nyakára.
Vedelj hát, míg tüdődből ki nem fogy a szusz,
Holnap rád kacsint a kaszás, s pokolra jutsz,
S ki egy baráti kortyocskát most megtagad,
Jobb lesz annak, hidd el,
Három lábbal, három lábbal,
Három lábbal lenn a föld alatt!*

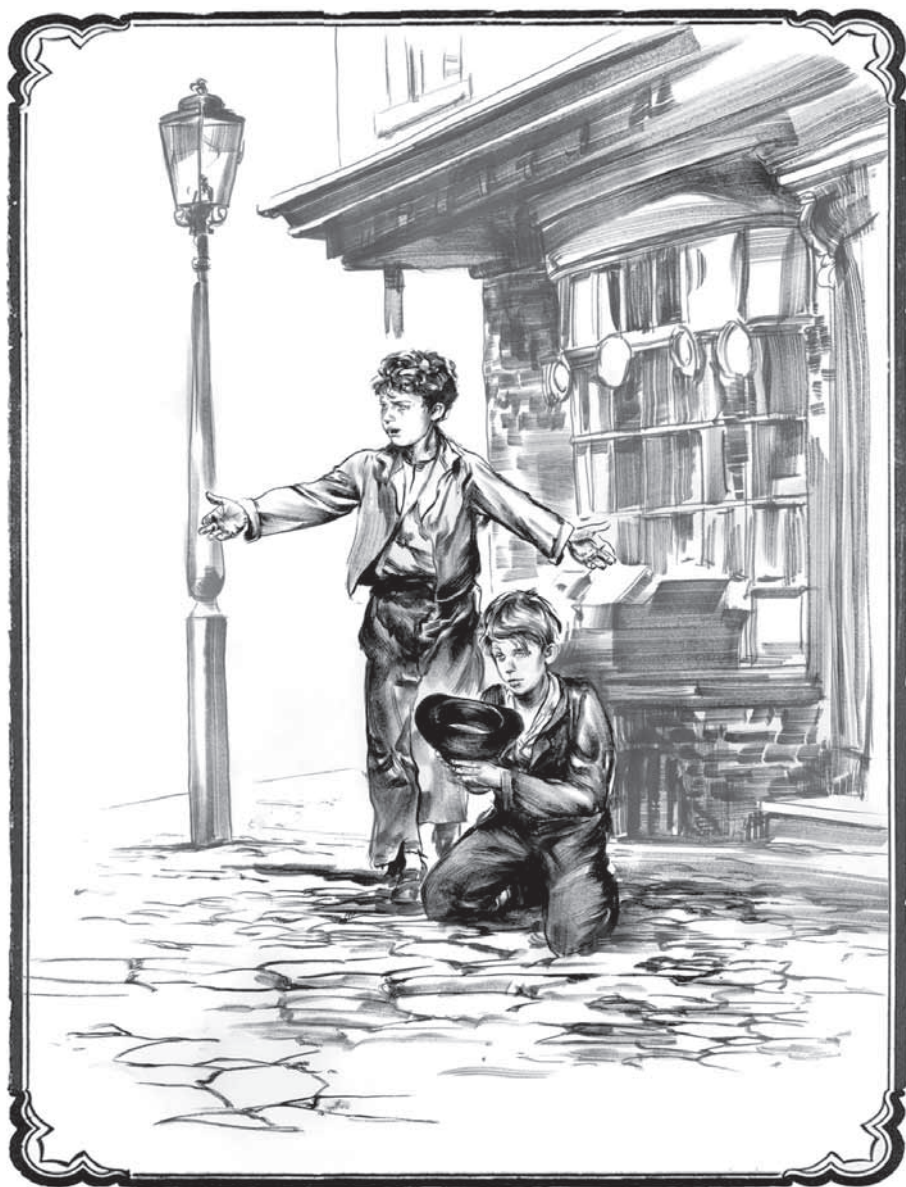
Wiggins mellett ott ült barátja, Osgood Manning egy felfordított, ócska cilinderrel a kezében. Nyomorúságos arcot vágva igyekezett elkapni a járókelők tekintetét, remélve, hogy odavetnek egy kis aprót.

– Hölgyeim és uraim, ha szeretnék hallani azt a gyönyörű strófát, ami a dalból még hátravan, engedjenek nagylelkű szívüknek és adakozzanak! – biztatta Wiggins a reggeli sétálókat. – Ne habozzanak pénzüket beledobni a kalapba! Én sem fogok habozni, amikor kiszedem onnan...

Hideg, szürke reggel volt, finom köd áztatta a macskaköveket. Ozzie megborzongott vékony kabátjában és ismét köhögött. A köhögésre időnként egy negyedpennys, vagy ha szerencsénk volt, egy félpennys érkezett válaszul. A városiak szemmel láthatóan többre értékelték Ozzie asztmáját, mint Wiggins énektudását.

A fiúk a Baker Street 221. B-től néhány ajtónyira, az utca túloldalán ütöttek tábort. Az említett házban lakott alkalmi munkaadójuk, a világhírű detektív, Sherlock Holmes. Holmes gyakran bízta meg Wigginst és bandáját azzal, hogy segédkezzenek neki a legbonyolultabb ügyei megoldásában. Baker Streeti Vagányoknak hívta őket, és gyakran mondogatta, hogy a fiúk az ő „fülei és szemei”.

Wiggins abbahagyta az éneklést, leguggolt és szemügyre vette a cilinder belsejét. Három centet számolt össze. – Remélem, a Mester hamarosan értünk küld. Ez a gyarló tömeg nem tudja értékelni az igazi művészetet. – Kisímította rendetlen, fahéjszínű fürtjeit az arcából és felnézett a 221. B. második emeleti ablakaira.

*A városiak szemmel láthatóan többre értékelték Ozzie asztmáját,
mint Wiggins énektudását.*

Ozzie követte barátja tekintetét. Csak néhány hónapja volt tagja a Vagányok bandájának. Még nem találkozott a detektívvél, bár dolgozott már néhány ügyén. De azért sokat tudott a Mesterről, Wiggins és a többiek elbeszéléséből. Tudta például, hogy a detektív nyomozási képességei szinte varázslatba illőek. Ami a módszereit illeti, a Mester mindig kizárólag a tényekre támaszkodott, és ezt Ozzie is igyekezett elsajátítani. Alig várta, hogy találkozzon Holmesszal. A híres detektív talán meglátná benne a tehetséget, és felvenné az állandó bérlistára. Így nem kellene tovább inaskodnia a írnokirodában, sőt, talán össze tudna gyűjteni annyi pénzt, hogy nekivághatna felkutatni azt, amire a világon a legjobban vágyott.

Ozzie nagyot szusszanva elhessegette magától az ábrándokat, majd Wigginshez fordulva így szólt: – Azt hiszem, öregem, te túl egészségesnek látszol ahhoz, hogy megessen rajtad a járókelők szíve. – Ekkor újabb köhögőroham fogta el, mire az egyik idegen egy egypennyst dobott feléjük. Az érme láttán a fiúk egymásra mosolyogtak.

– Még hogy túl egészséges! Legfeljebb hozzád képest... – mondta Wiggins és megpaskolta örökké éhes pocakját.

Ozzie ránézett a barátjára és boldogan elvigyorodott. Kék szemei éppúgy csillogtak, mint a cylinderben lapuló pénzérmék. Amikor a két fiú először találkozott, Ozzie céltalanul bolyongott a Temze partján. Az anyukája néhány nappal azelőtt halt meg. Wiggins meghívta, hogy melegedjen meg a tűz mellett, amit rakott. Még enni is adott neki, mondván: – Te soványabb vagy, mint a bal lábam, kishaver.

– És a bőröd olyan sápadt, hogy átlátszanak rajta az erek. Tudsz róla, hogy kék karikák vannak a szemed alatt?

Ozzie emlékezett rá, mennyire szégyellte barátja előtt a sok sírástól zilált külsejét. Igaz, ami igaz, halvány bőre miatt amúgy is gyakran tűntek beesettnek a szemei, különösen olyankor, ha rosszkedvű volt és keveset aludt. Az anyukája annak idején azt mondta neki, hogy a kékes karikákat csak mélyen ülő zafír szemeinek visszfénye okozza. – Ugyanolyan jóképű vagy, mint Sir Henry Irving, és a tartásod is éppolyan kifogástalan, mint egy elsőrangú színpadi színészé – mondogatta gyakran.

– Hát – mondta Ozzie, és igyekezett lenyelni az emlék nyomán a torkában támadt gombócot – bevallom, jólesne valami harapnivaló. – Miután átmelegedett a tűztől, a zabkásától és Wiggins keresetlen jóindulatától, egyszer csak azon kapta magát, hogy már el is kottyantotta neki, hogy meghalt az anyukája.

Wiggins nem szólt semmit, csak átnyújtott neki egy bögre forró teát.

Nem sokkal ezután Ozzie csatlakozott a Vagányokhoz. Nem minden fiú örült az új tagnak. Ozzie rájött, hogy ennek az a legfőbb oka, hogy így még egy emberrel kell megosztaniuk az ételt. De Wiggins a sarkára állt, és amikor néhány fiú zúgolódni kezdett, határozottan kijelentette: – A srácnak kell egy hely. Nemrég veszítette el a mamáját. Tudom, hogy a legtöbben már nem emlékeztek a szüleitekre, de néhányan tudjátok, milyen érzés az. Úgyhogy sajnálnotok kéne.

Wiggins itt szünetet tartott, és ezalatt néhány fiú csendes egyetértése jelülül bólintott.

Az igazat megvallva Ozzie nem kért a sajnálatukból. De azért örült, hogy az írnikirodán kívül van hová mennie. És az sem rossz, hogy végre vele egykorúak társaságában lehet. Sohasem volt sok barátja, részben azért, mert kicsi kora óta gyenge volt a tüdeje, és nem tudott lépést tartani a többiekkel az olyan játékokban, amelyek túl nagy fizikai megerőltetéssel jártak.

– **R**áadásul ez a fickó okos is – folytatta Wiggins –, és amint látjátok, amúgy sem eszik sokat.

Ozzie látta a fiúk arcán a megkönnyebbülést, és a legkisebb, Alfie, még oda is szaladt hozzá.

– Sajnálom, ami a mamáddal történt – mondta. – Az én anyukám nagyon szép volt, mielőtt elvitte a krupp.

Ozzie-t meghökkentette ez a nyílt szökimondás, és esetlenül megregette a kisfiú fejét.

– Akkor ezt elintéztük. Mától új tagja van a bandának – szögezte le Wiggins, mire a bandatagok kétszer a mellükhöz ütötték a jobb öklüket, hogy jelezzék beleegyezésüket.

Ezután Wiggins felszólította őket, hogy egyenként mondják el a történetüket az újonnan érkezettnek.

– Én kezdem – ajánlotta. – Nem ismertem a szüleimet. A felnőttek úgy mondanák, lelenc voltam. Idegenek neveltek négyéves koromig. Legalábbis azt hiszem, ennyi idős lehettem, mert nem tudom pontosan, mikor születtem. Attól kezdve magamnak kellett gondoskodnom a betevőről és arról, hogy találjak egy meleg helyet, ahol éjszakára

lehajthatom a fejem. Nem sokra emlékszem a gyerekkoromból, a temzei hideg fürdőzéseken és azon kívül, hogy folyton fájt a gyomrom az éhségtől. – Wiggins arcán felhő suhant át, és semmibe néző tekintete egy pillanatra elfátyolosodott, de egykettőre lerázta magáról a szomorúságot. – De mindez már a múlté, most itt van nekem a banda és ez a fényűző lakosztály. – Széles mozdulattal körbemutatott.

Pillanatnyi szünetet tartott, aztán intett a következő fiúnak.

Ozzie végighallgatta Rohan, Elliot, Alfie, Simpson, Fletcher, Barnaby, James, Pete és Shem történetét, és megtudta, hogy néhányan megszöktek az árvaházból, míg a többiek nemrégiben veszítették el a családjukat betegség, tűz, gyári baleset vagy éhezés következtében.

Wiggins látta, hogy Ozzie arcára kiül az együttérzés. Korábban megfigyelte már ezt az arckifejezést más fiúkon is, akik frissen csatlakoztak a bandához. Tudta, hogy Ozzie most már végérvényesen közéjük tartozik.

– No és te, pajtás? Mi történt a papáddal?

Ozzie csak bámult maga elé üres tekintettel, miközben az apjára vonatkozó kérdések kavargtak a fejében. Úgy érezte, mintha vattából lenne az agya.

Wiggins figyelmesen nézett rá.

– Minden rendben, pajtás. Barátok között vagy.

Ozzie azonban sehogy sem találta a szavakat, hogy válaszoljon. Tényleg, mi történt az édesapjával?

Elliot tovább erőltette a dolgot, de szerencsére Wiggins végül így szólt:

– Most még nem állsz készen erre. Majd elmondod máskor.

Ozzie megkönnyebbülten bólintott, remélve, hogy a banda megfellebbezik a kérdésről.

– Növésben vagyok. Sok ennivalóra van szükségem – mondta most Wiggins. Az étel említésére Shirley, Wiggins vadászgörénye kidugta a fejét a fiú ingének zsebéből. A gazdája szeretetteljesen megvakargatta az állát. – Nyugi, Shirley, ma nem kell reggelit fognod nekem.

– Szerencsére – nyögte Ozzie. Legutóbb, amikor a barátja megsütötte Shirley egyik zsákmányát, Ozzie az egész éjszakát egy vödör fölé görnyedve töltötte.

Wiggins észrevette, hogy a barátja arca elzöldül. – Bocs, pajti, nem akartam eszedbe juttatni a sült patkányt. Az biztos, hogy jó sokat hány...

Ozzie intett neki, hogy hagyja abba. Ha Wiggins egyszer rákapott egy témára, órákig nem szállt le róla. És már a „hányás” szó említése is elég volt ahhoz, hogy Ozzie gyomra felforduljon.

Miközben a fiúk beszélgettek, egy elegáns, négylovas hintó gördült végig az utcán, majd megállt a 221. B. előtt. Wiggins zsebre vágta az aprót, Ozzie a fejébe csapta a cilindert és odaszaladtak, hogy megnézzék, ki ül odabenn.

A kocsis díszes zubbonyt viselt, és a haja rizsporral volt beszórva. Mellette a hasonlóképpen kicicomázott lakáj úgy ült, mint aki karót nyelt. Amikor leugrott, hogy kinyissa az ajtót, két férfi szállt ki a hintóból. Az egyik középkorú volt, szakállas és izmos, kisportolt

testalkatú, a másik viszont meglehetősen fiatal, szögletes arcú, a haját pedig hátrasimítva viselte. Mindketten makulátlan eleganciával voltak öltözve: selyemcilindert, fehér gallért és drága, szürke gyapjúfelöltőt viseltek. Sietve bementek a házba.

– Bárcsak tudnánk, mi folyik odabenn – sóhajtotta Wiggins. – Akármi is az, remélem, munkát jelent a számunkra.

Ozzie a hintó ajtaján látható címert tanulmányozta. Elgondolkozva ráncolta a homlokát. – Azt hiszem, épp most láttuk a walesi herceget.

Wiggins hosszút füttyentett. – Ejha! Akkor lehet, hogy hamarosan szép kis summa üti a markunkat, pajtás!

– Ha nem tévedek, a Mestert nem csupán tanácsért kereste fel, hanem valamilyen megbízással – mondta Ozzie. – És ha a Mesternek megfigyelő- vagy kutatómunkára lesz szüksége, biztosak lehetünk benne, hogy minket bíz meg vele.

A fiúk újra felnéztek a dolgozószoa ablakaira, ahol Holmes a vendégeit fogadta. Időnként látták a detektív magas, sovány alakját, amint elsétál a függöny mögött.

– Szerinted mit akar a herceg a Mestertől? – kérdezte Wiggins.

– Kényes ügy lehet – tűnődött Ozzie –, ha személyesen jött el, a kísérete nélkül.

– Talán valaki elcsórta a koronaékszereket, és nekünk kell majd megtalálni – Wiggins felnézett a kocsisra. – Van egy guinea-je két jó barát számára, uram? – kérdezte és átvette a karját Ozzie vállán. A kocsis ügyet sem vetett rá és tovább beszélgetett a mellette ülő inassal.

Ozzie felnevetett: – Folyton csak a lóvén jár az eszed!

Wiggins elvagyorodott és belebokszolt a barátja vállába. – Te pedig már egészen úgy beszélsz, mint a bandatagok. Mintha egyenesen közénk születnél volna.

A fiúk birkózni kezdtek. Bár Ozzie sovány volt, mint a piszkafa, majdnem egy fejjel magasodott barátja fölé, és ez némi előnyhöz jutatta. Amikor véletlenül rátérdelt Wiggins ingzsebére, Shirley felvisított és elszaladt. A fiúk abbahagyták a birkózást és az állat után eredtek az utcán. A következő sarok előtt Wiggins lecsapott rá és elkapta. Ozzie kétrét görnyedve zihált a megerőltetéstől.

Wiggins visszadugta Shirley-t a zsebébe. – Bocs, ha kicsit megszorítottalak, kislány. – Aztán Ozzie-hoz fordult: – Jól vagy, pajtás?

Ozzie bólintott, de úgy maradt összegörnyedve, kezével a térdén. A tüdejéből sípoló hangok törtek elő, miközben megpróbált levegőhöz jutni.

Wiggins rátette a kezét a hátára. – Akarod, hogy hozzak egy kis csukamájolajat?

Ozzie megrázta a fejét. – Mindjárt jobban leszek – nyögte és sikerült egy kicsit felegyenesednie.

– Hé, Oz, nézz csak oda! – mutatott Wiggins a herceg hintója felé. A herceg és kísértője, valamint Sherlock Holmes és Dr. Watson kiléptek a házból és épp beszálltak a hintóba. Az inas becsukta mögöttük az ajtót, felugrott a bakra, a kocsis pedig megrántotta a gyeplőt.

A következő pillanatban a hintó elcsattogott mellettük.

– Mit szólnál egy ingyen fuvarhoz, pajti?

Ozzie vigyorgott. – Én is pont erre gondoltam. Vissza kéne men-
nem az irodába, különben Trotli ellátja a bajomat, de ez most megér
egy verést.

Tekintetével végigpásztázta az utcát, és észrevett egy kétlovas kor-
dét, amely ugyanabba az irányba tartott, mint a királyi fogat. – Itt jön
a hintónk! – intett felé a fejével.

Wiggins kurjantott egyet, felugrottak a szekér hátuljára, és a her-
ceg nyomába eredtek a Baker Streeten. Úgy tűnt, az érmék dallamra
csilingelnek Wiggins zsebében.